

Karin Granqvist

Målningar, Galleri Lokomotiv, till 3 dec

Det är som om jultomten vaknat på fel sida, en månad före jul. Han måste ha blivit väckt av den intensiva vita ljussättningen i galleriet, ett ljus så starkt att man kan tro det handlar om ljusterapi, något i högsta grad aktuellt den här årstiden. I ena delen av rummet radas upp något som ser ut som mobila julklappar liknande Rubiks kub, den på 80-talet så populära leksaken. Tillsammans med några stora målningar i glada färger där den vita duken smälter ihop med rummet ger allt intrycket av julfest, en fantasins möte där ljuset plötsligt slår hål i vintermörkret.

Men det är inte Tomten utan målaren Karin Granqvist som är på besök, även om det ser ut som om den store presentgivaren varit i farten, precis innan han hunnit formulera sina gåvor. Alla former och färger verkar ha spillts ut ur den hemliga säcken, som om ränder, streck och fält bara runnit ut i en salig oreda för att så småningom, kanske, ordna till sig i något möjligt att känna igen. Abstraktionen är dock skenbar, det som till början ser ut som kaos visar sig så småningom vara underordnat relativt sammanhållna former, där man kan ana mänskliga figurer, natur, landskapsimpressioner. Det är ju så att vi gärna vill se en målning som att det liknar något, något att hänga upp synintrycket på, en verklighet utanför abstraktionerna. Målningen nummer 13, med titeln *2010 olja på duk 170x120*, kan jag se som ett huvud i profil där näsan sticker ut som en blå tunnel, en luftsluss som genererar blå fält av syre här och var i huvudet. I målning nummer 1, *2011 olja på duk 200x170*, kan jag uppfatta två oformliga figurer i samtal där den högra figurens huvud sträcker sig dominerande över den andre, samtidigt som den till synes oskyldigt stödjer sig på en smal käpp i högra bildkanten.

Jag tror knappast att Karin Granqvist tänker på något sådant när hon målar dessa orgastiska fysionomier, bilder som drar iväg dit färgerna och formerna vill. Det blir utsläppt och våghalsigt, men knappast, vilket är paradoxalt med tanke på den fria metoden, får man intryck av något lättsinnigt eller slafsigt hopkommet. Tvärtom, går man nära målningarna ser man hur färgstråken ligger täta varandra utan att förta sina individuella egenheter, hur de samsas och utvecklas i nya konstellationer där artikulationen (eller språkets tydlighet i färg och form) sällan tappar kraft. Målningarna blir ett spel om bemästrandet av ytan, där det spontana och lekfulla till syvende och sist ändå måste konfronteras med bildrummets krav på balans och dynamik. Det är minsann ingen lätt uppgift, men Karin Granqvist verkar ha hittat den bro eller förbindelse mellan en intuitionens lätta startpunkt och ett reflekterande motstånd som gör det möjligt att hålla båda bollarna i luften.

Jultomten kan sålunda vänta ännu ett slag på Galleri Lokomotiv.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2011-11-29